

Arrest

nr. 252 283 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 mei 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 28 juli 2011 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 69 650 van 8 november 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 december 2011 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende, via een op 16 december 2011 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 9 mei 2017 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 22 september 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad, dat is gekend onder rolnummer 216 024.

1.8. Bij arrest nr. 198 382 van 23 januari 2018 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissingen van 9 mei 2017, daar deze beslissingen werden ingetrokken.

1.9. Verzoekster diende op 31 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De adjunct-commissaris nam op 23 oktober 2018 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 9 mei 2019 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.12. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 22 juli 2019, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. Bij arrest nr. 231 297 van 16 januari 2020 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissingen van 9 mei 2019.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 oktober 2020 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 22 juli 2019 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 17 november 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de volgende personen, de genaamden,

[A.S.], [...]

+ echtgenote:

[A.H.], [...]

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind:

[A.S.], [...]

Nationaliteit: Turkije

[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 22.07.2019, en ingediend dd. 02.08.2019 (datum vermeld op het attest van inontvangstname, bijlage 3, gevolgd door een positieve

adrescontrole op 03.08.2019, waarvoor op 25.10.2019 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker wijst op de duur van zijn verblijf sedert mei 2011.

Twee dagen na aankomst, op 25.05.2011, verklaarde hij zich kandidaat vluchteling. Zijn asielaanvraag werd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) afgesloten op 09.11.2011 met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van de procedure – namelijk zo'n 5 maanden en 15 dagen – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Ondanks de weigeringsbeslissing en ondanks de korte duur van de asielprocedure, verkoos de betrokkene om toch geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, hem betekend dd. 12.12.2011 en sindsdien verblijft hij op volstrekt irreguliere wijze in België.

Na de datum van de betekening van het bevel, diende hij op 16.12.2011 een aanvraag in tot regularisatie van zijn verblijfstoestand op grond van art. 9 bis. Deze aanvraag werd op 22.09.2017 onontvankelijk verklaard. Deze weigeringsbeslissing, voorzien van een BGV, de bijlage 13, werd hem betekend dd. 05.10.2017.

Opgemerkt wordt dat in deze beslissing reeds de argumenten inzake de duur van zijn verblijf en de proportionaliteit van de beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag, rekening houdend met de belangen van de betrokkene enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds, werden weerlegd:

“Le requérant invoque en son chef la longueur de son séjour et l'existence d'attaches durable en Belgique au titre de circonstance exceptionnelle. Cependant, nous considérons en effet que ces éléments sont autant de renseignements tendant à prouver tout au plus la volonté du requérant de séjourner sur le territoire belge mais non une impossibilité ou une difficulté quelconque de rentrer dans son pays d'origine afin d'y accomplir les formalités requises en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour (C.E., 13.08.2002, n°109.765). Un séjour prolongé en Belgique ne fait nullement obstacle à un retour du requérant au pays d'origine. En effet, le fait d'avoir développé des attaches sur le territoire belge est la situation normale de toute personne dont le séjour dans un pays s'est prolongé, et ne présente pas un caractère exceptionnel. Dès lors, en relevant la longueur du séjour et les éléments spécifiques d'intégration invoqués par le requérant, ceux-ci ne constituent pas une circonstance exceptionnelle. (CCE arrêt 160881 du 28/01/2016). (...)

En ce qui concerne la proportionnalité de la présente décision, si rigoureuses que puissent paraître les conséquences d'un tel retour pour celui qui aspire au séjour, elles ne sauraient être jugées disproportionnées par rapport au but poursuivi par le législateur. En effet, en imposant aux étrangers, dont le séjour est devenu illégal, de retourner dans leur pays d'origine, le législateur entend éviter que ces étrangers ne puissent retirer avantage de l'illégalité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée. De la sorte, rien ne permet de soutenir que cette obligation serait disproportionnée par rapport à la situation invoquée.”

De betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de RVV, doch zijn beroep werd op 23.01.2018 verworpen.

In huidige beslissing klaagt de verzoeker aan dat deze procedure een hele tijd – 5 jaar 9 maanden en 19 dagen in beslag nam. Zijn raadvrouw stelt dat de onredelijk lange duur een schending inhoudt van art.

6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM), en dat de verzoeker erop was beginnen te vertrouwen dat na zoveel jaar zijn aanvraag wel ontvankelijk zou worden verklaard en hij geen bevel meer zou ontvangen om het grondgebied te verlaten, en dat zijn verblijf hier rechtmatig was.

De behandelingsduur van een verblijfsaanvraag vormt echter geen regularisatiecriterium. In tegenstelling tot het verblijf tijdens de asielprocedure, wordt aan vreemdelingen die een verblijfsaanvraag indienen op grond van art. 9 bis, geen voorlopig verblijfsdocument, een attest van immatriculatie, afgeleverd. Aan de betrokkene was al een BGV afgeleverd. Door het indienen van een verblijfsaanvraag verandert er niets aan de verblijfstoestand. In casu bleef de irreguliere verblijfstoestand dus behouden. Uit een dergelijk verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De betrokkene werd trouwens op geen enkel moment van zijn verblijf "gemachtigd tot verblijf."

Het invoeren van art. 6 EVRM kan niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het bedoelde rechtsbeginsel niet van toepassing is op beslissingen inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen immers buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Artikel 6 van het EVRM heeft betrekking op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken en bijgevolg is het invoeren van art. 6 EVRM in deze niet dienstig (RvS arrest nr. 123.963 dd. 08/10/2003).

Op 18.04.2018 werd het aan hem betekende BGV van 20.12.2017, herbevestigd.

Zijn echtgenote kwam pas later in België aan, naar eigen zeggen op 07.11.2015. Zij meldde haar aankomst echter niet bij de Belgische autoriteiten, wat erop wijst dat het koppel zich wel degelijk bewust was van de illegale verblijfsstatus van mijnheer. Zij vroeg evenmin internationale bescherming aan.

Op 18.02.2018 werd zij het voorwerp van een proces-verbaal nr. AN. 55.LB.045219/2018-GF inzake irregulier verblijf.

Pas op 31.05.2018, dus ruimschoots laat, diende zij een aanvraag om internationale bescherming in. Op 24.10.2018 weigerde het [...]CGVS haar zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming. Deze weigeringsbeslissing, haar betekend dd. 25.10.2018, werd definitief daar mevrouw geen beroep aantekende.

Op 09.05.2019 werd ze het voorwerp van een BGV, de bijlage 13, haar aangetekend verstuurd. Op 16.01.2020 verwierp de RvV het beroep tegen dit bevel.

De verzoeker argumenteert in huidig verzoekschrift dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen binding of relatie meer onderhoudt en gezien de administratieve moeilijkheden aldaar, gelet op zijn lange afwezigheid, terwijl het gezin hier haar hebben en houden heeft, hun gevestigde belangen die ze dan zouden moeten achterlaten, verwijzend naar de aanwezige sociale bindingen en humanitaire omstandigheden, wat een onoverkomelijk nadeel voor hen vormt, dat er enerzijds een onevenredigheid is in deze buitengewone inspanning om de verblijfsmachtiging in het buitenland aan te vragen en anderzijds het belang van de Belgische Staat bij de toepassing van art. 9bis vreemdelingenwet.

De elementen van integratie, waaronder

- hun werkbereidheid, zijn arbeidsbelofte in het knelpuntberoep van bakker, en zijn arbeidsovereenkomst ondertekend op 15 juli 2019, met het uitgesproken engagement dat hij zal bijdragen aan de Belgische economie en de Belgische sociale zekerheid,
- hun kennis van het Nederlands,
- al zijn sociale contacten in België, met mensen met een legaal verblijf in België en met Belgen,
- de afwezigheid van inbreuken tegen de openbare orde en het voorleggen van een Turks blanco strafblad,
- het gevoel van Belg te zijn en het meevoelen met Belgen,
- het in orde zijn met alle sociale verplichtingen,
- de scholing van hun kind,

kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ondanks de weigeringsbeslissing inzake hun beider aanvraag om internationale bescherming, zijn verblijfsaanvraag op grond van art. 9 bis en de door hen beide betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, hebben ze zich verder op het Belgisch grondgebied genesteld in irregulier verblijf. Het leeuwendeel van hun integratie, in welke mate dan ook, speelde zich aldus af tijdens dit uiterst precaire verblijf. Zodoende pogen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

De verzoeker houdt voor dat het voor hem onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen binding of relatie meer onderhoudt, gelet op de administratieve moeilijkheden aldaar gezien zijn lange afwezigheid. Nochtans heeft de verzoeker, die een identiteitskaart voorlegt geldig tot 06.07.2028, zich blijkbaar nog recentelijk uit eigen beweging in verbinding gesteld met de Turkse autoriteiten, die hij bij aankomst in België verklaarde ontvlucht te zijn, daar hij in de bijlagen bij huidige aanvraag een Turks blanco strafblad voorlegt, hem afgeleverd te Antwerpen op 29.04.2019. Dit houdt in dat de Turkse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn verblijf in België en hem zodanig welwillend zijn dat ze hem op zijn vraag dit document afleveren.

Derhalve kan zijn argument dat zijn afwezigheid in het herkomstland voor administratieve problemen zou zorgen, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, nu de betrokkene zelf het tegendeel aantoonde.

Verder wordt aangehaald dat het gezin hier haar hebben en houden, hun gevestigde belangen, zou moeten achterlaten, verwijzend naar de aanwezige sociale bindingen en humanitaire omstandigheden, wat een onoverkomelijk nadeel voor hen vormt, dat er enerzijds een onevenredigheid is in deze buitengewone inspanning om de regularisatie in het buitenland aan te vragen en anderzijds het belang van de Belgische Staat bij de toepassing van art. 9bis vreemdelingenwet. Het is bevreemdend dat de betrokkenen een dergelijke motivatie naar voor brengen, terwijl het hen in België verboden is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren, gezien hun irreguliere verblijf en zij niet aantonen hoe zij alhier dan wel in hun levensonderhoud voorzien. Daartegenover staat dat de betrokkenen niet aantonen dat ze in het herkomstland geen inkomsten zouden kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de kosten van hun levensonderhoud.

Art. 8 EVRM in strikte zin, is hier niet van toepassing aangezien de verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de reguliere procedure voor het hele gezin geldt zodat er geen sprake is van het verbreken van de familiale banden.

De verzoekers tonen onvoldoende aan dat hun netwerk van persoonlijke, sociale en economisch belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM inhoudt.

Concluderend dient gesteld dat niet aangetoond wordt dat bij huidige weigering tot het afleveren van een verblijfsweigering, art. 8 EVRM geschonden wordt, daar de verblijfstoestand van de betrokkenen ongewijzigd blijft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen via de geëigende procedure, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling – mijnheer verklaarde het knelpuntberoep van bakker uit te oefenen – hoeft geen definitief einde te stellen aan het integratieproces van de verzoekers. (Arrest nr. 12.146 dd. 30.05.2008).

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk [...] tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en

privéleven van de betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Geheel en al ten overvloede wordt hier aan toegevoegd dat het de betrokkenen vrijstaat om [...] een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). (www.vrijwilligeterugkeer.be; Fedasil – Cel Vrijwillige Terugkeer 02/213.43.78; vrijwilligeterugkeer@fedasil.be)

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel “2. GEGRONDHEID,” waaronder de verwijzing naar de instructie dd. 19.07.2009 en de duur van zijn verblijf, hun werkbereidheid en zijn meer concrete element van tewerkstelling, hun kennis van het Nederlands, hun vrienden- en kennissenkring, de afwezigheid van inbreuken tegen de openbare orde en zijn Turks blanco strafregister, het gevoel van Belg te zijn en het meevoelen met Belgen, het in orde zijn met alle sociale verplichtingen, de scholing en medische opvolging van hun kind (waarbij de situatie hier enigszins vergeleken wordt met de situatie waarin ze daar dan denken terecht te komen), hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 oktober 2020 eveneens ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen elk afzonderlijk een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummers 225 024 en 255 026.

2. Over de rechtspleging

Op 28 januari 2021 werd een beschikking opgesteld waarin het volgende werd gesteld:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - “geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld”. De vreemdeling is er immers “niet (...)toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen.

Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een syntheseseminarie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld"."

Verzoekers verzochten op 3 februari 2021 om te worden gehoord.

Verzoekers hebben een stuk aangebracht waaruit blijkt dat zij op 6 januari 2021 een aangetekende brief aan de Raad hebben verzonden om mee te delen dat zij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen. Ondanks het feit dat niet blijkt dat voormelde brief de Raad ooit heeft bereikt, dient op basis van de voorgelegde bewijsstukken te worden aangenomen dat verzoekers wel degelijk een passend en tijdig gevolg hebben gegeven aan de uitnodiging om mee te delen of zij al dan niet een syntheseseminarie wensten neer te leggen. Het in de beschikking van 28 januari 2021 opgenomen standpunt dient dan ook te worden verlaten en het beroep dient te worden onderworpen aan een onderzoek ten gronde.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2, 23, 24, 26 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ze verschaffen de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt op pagina 2, eerste en tweede alinea, met betrekking tot de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, door verzoeker ingediend op 16.12.2011 dat deze aanvraag op 22.9.2017 onontvankelijk werd verklaard en dat deze weigering hem betekend werd, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 5.10.2017.

Verder stelt de beslissing dat in die beslissing van 22.9.2017 reeds de duur van het verblijf en de proportionaliteit van de beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag werden weerlegd. Er wordt dan geciteerd uit de motivering in het Frans.

Tenslotte stelt de hier bestreden beslissing dan dat tegen de beslissing van 22.9.2017 in beroep werd gegaan door verzoeker en dat het beroep door de RvV op 23.1.2018 verworpen werd.

Verzoeker weerlegt dit motief, dat een belangrijk motief is in de bestreden beslissing zowel op het punt van de interpretatie van de lange duur van het verblijf als element bij de aanvraag, als wat betreft de proportionaliteit van de beslissing nu daar deze met vermeld motief gesteund is op die vroegere beslissing van 22.9.2017.

De bestreden beslissing miskent de gegevens van het dossier, zowel juridisch als feitelijk.

Het arrest CCE nr. 198 382 van 23.1.2018 betrof niet de beslissing van 22.9.2017 maar wel de eerdere beslissing van 6.9.2017 over de aanvraag 9bis van 16.12.2011. Deze beslissing van 6.9.2017 werd op 21.9.2017 ingetrokken. Het vermelde arrest CCE wijst dan inderdaad het verzoekschrift dat op 6.9.2017 tegen vermelde beslissing af, precies omdat de beslissing was ingetrokken. In dit arrest worden de kosten overigens ten laste gelegd van de Belgische Staat. (zie stuk)

Tegen de 'nieuwe' beslissing van 22.9.2017, ter kennis gebracht van verzoeker op 20.12.2017 wordt dan opnieuw beroep ingesteld bij de CCE door de toenmalige raadsman. In de nieuwe, en hier te beoordelen, aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, ingediend door de toenmalige raadsman wordt op pagina 2 gesteld dat verzoeker tegen die beslissing van 22.9.2017 op 18.1.2018 beroep heeft ingesteld en dit beroep nog hangende is.

Het is bijgevolg onjuist, zoals de bestreden beslissing doet, te motiveren dat het beroep tegen de beslissing van 22.9.2017 verworpen werd door het arrest van de CCE van 23.1.2018; zoals gesteld gaat dit arrest over de ingetrokken beslissing van 6.9.2017.

De hier bestreden beslissing steunt bijgevolg op onjuiste feitelijke en juridische elementen, en dient om die reden vernietigd te worden.

De beslissing schendt de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

Tweede onderdeel,

Verzoekers hadden hun langdurig verblijf in België (en hun integratie, zie verder) als buitengewone omstandigheid ingeroepen.

Verzoekers hadden in dat kader in de aanvraag nog specifiek als motief aangehaald dat in het kader van hun regularisatie aangevraagd op 16.12.2011 de redelijke termijn was overschreden (onder andere met verwijzing naar brief raadsman dd. 2.2.2017, stuk 8 bij de aanvraag).

Verder hadden verzoekers in dat kader gesteld dat het ging om een prangende humanitaire situatie en sociale bindingen op grond van hun duurzame lokale verankering.

Op de eerste plaats wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing de verblijfsduur gekoppeld aan lopende procedures feitelijk onjuist heeft weerhouden (zie ook eerste onderdeel).

In dat kader is het van belang ter onderlijnen dat de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet ingediend op 16.12.2011 zeer lang heeft geduurd, en dit buiten de verantwoordelijkheid van verzoeker en louter door de houding van verwerende partij. De beslissing van 6.9.2017 kwam er na bijna zes jaar; die beslissing werd dan nog ingetrokken. De 'nieuwe' beslissing van 22.9.2017 werd slechts aan verzoeker ter kennis gebracht op 20.12.2017, dus ruim zes jaar na de aanvraag. Tegen die beslissing werd beroep ingesteld bij de CCE en op datum van aanvraag van de huidige regularisatie op 22 juli 2019, was de procedure bij de CCE nog lopende. Er moet dus gesteld worden dat de procedure met betrekking tot de aanvraag van 16.12.2011 minstens 7,5 jaar lopende was.

Waar de beslissing stelt dat de procedure 'een hele tijd' - 5 jaar 9 maanden en 19 dagen in beslag nam, faalt zij in feite.

Komt hier nog bij dat ook de initiële asielprocedure ruim vijf maanden geduurd heeft. Samen gaat het om een quasi niet onderbroken procedureperiode van minstens acht jaar.

De beslissing steunt op een onjuiste toepassing van de feitelijke gegevens.

Op de tweede plaats stellen verzoekers dat een langdurig verblijf, alleszins een langdurig verblijf dat valt in het kader van lopende procedures, wel op zich als buitengewone omstandigheid moet weerhouden worden. Dit is ook specifiek het geval bij de proportionaliteitsbeoordeling daar in casu ook verwerende partij haar verantwoordelijkheid heeft bij de lange duur van de procedure, inzonderheid deze inzake toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet. Bij het afwegen van de belangen tussen enerzijds verzoekers, en anderzijds de Belgische Staat, dient die verantwoordelijkheid als element te worden weerhouden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Op de derde plaats stellen verzoekers dat het motief dat verzoeker sinds 12.12.2011 'op volstrekt irreguliere wijze' in België verblijft (pagina 1 beslissing) onjuist is, gezien vermelde gang van zaken. Een verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet kan niet aanzien worden als een 'irregulier' verblijf.

Op de vierde plaats dient een langdurig verblijf, zeker wanneer de vreemdeling hiervoor niet zelf verantwoordelijk is, zoals in casu, als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Er dient

onderzocht te worden of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België 'al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen in het buitenland'. (RvV, arrest nr. 245 117 van 30 november 2020, inzake Yazane t. Belgische Staat, pagina 14).

In dezelfde zin oordeelde de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd. In casu werd overigens dat verblijf gerealiseerd tijdens volkomen legale procedures.

Het volstaat niet, zoals de bestreden beslissing doet, om het langdurig verblijf af te wijzen als buitengewone omstandigheid met het motief dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn door tot tweemaal toe (pagina 1 onderaan; pagina 2 tekst Franstalige motivering) het 'illegaal' verblijf op als motief te gebruiken om te stellen dat de terugkeer naar Turkije om daar de aanvraag te doen 'niet disproportioneel' is.

De beslissing motiveert niet met betrekking tot de moeilijkheidsgraad om de aanvraag in het buitenland in te dienen na een langdurig verblijf, in casu van minstens acht jaar.

Op de vijfde plaats schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting door niet te motiveren over de door verzoekers opgeworpen schending van de redelijke termijn. Er wordt geen motief gegeven waarom het in casu bij de behandeling van de regularisatieaanvraag van 2011 met beslissing 2017 de schending van de redelijke termijn niet in het voordeel van verzoekers is weerhouden; er wordt over specifiek over die schending geen motief gegeven.

Ook wat betreft het specifieke argument met betrekking tot de prangende humanitaire situatie wordt geen specifiek motief gegeven in de bestreden beslissing.

Derde onderdeel,

Verzoekers hadden diverse elementen van integratie aangehaald ook met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag (langdurig verblijf, taalkennis, mogelijkheid om te werken als bakker, lokale verankering...).

De bestreden beslissing stelt op pagina 3 dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en 'bijgevolg niet in deze fase behandeld worden'.

Dit onderscheid tussen wat in de ene fase als element zou moeten beoordeeld worden en niet in de andere, staat nergens in de wet en behoort ook niet tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij.

Alle elementen die een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken moeten ook in de fase van de ontvankelijkheid beoordeeld worden. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij houdt niet in dat zij zelf standaard zou kunnen bepalen dat elementen van integratie enkel in de gegrondheidsbeoordeling zouden moeten in aanmerking worden genomen.

Het spreekt voor zich dat integratie op zich een element kan zijn die een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België kan geschieden.

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie, sociale banden en grote vriendenkring elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

Vierde onderdeel,

Verzoekers hadden in de aanvraag van 22 juli 2019 met betrekking tot het kind gesteld:

A. FAMILIE MET SCHOOLGAAND KIND JUNCTO HET BELANG VAN HET KIND (ART. 3 KRV) RECHT OP ONDERWIJS (ART 28 KINDERRECHTENVERDRAG EN ART.23 GW EN ART. 26 UVRM)/RECHT OP GEZOND[...]HEID EN GEZONDSHEIDSZORG (ART. 24 KRV) (stuk 2 en 6)

Dat verzoeker een minderjarige dochter heeft genaamd [S.] en die geboren is in Antwerpen, België op 17.11.2016. Dat op grond van dit gegeven al en rekening houdend met het criterium 2.7 van de instructie dd. 19.07.2009 het kind recht heeft op onderwijs.

Het kind is thans 2,5 jaar en zal dus binnenkort naar de 1e kleuterklas gaan en is dus reeds ingeschreven in een Belgische school te Hoboken. Sedert juni 2019 gaat zij reeds naar de instapklas.

Het kind heeft dus recht op onderwijs en kan niet zomaar terugkeren naar het herkomstland waarmee noch verzoekers noch het minderjarig kind enig band meer mee hebben.

Bij alle maatregelen die de overheid neemt, dient het belang van het kind voorop te staan.

Het kind is reeds ingeschreven in een school in Hoboken en gaat sedert juni naar de instapklas. Vanaf 2.09.2019 zal zij naar de 1e kleuterklas gaan.

Dat het absoluut onmogelijk is voor verzoekers om na 8 jaren terug te keren naar hun land van herkomst, daar een nieuw leven op te bouwen, laat staan dat ze op korte tijd hun kind op een school kunnen inschrijven.

Zij hebben immers geen economische banden meer met hun land van herkomst zodat het kind dreigt om gedurende lange tijd niet naar school te kunnen gaan alvorens het gezin na terugkeer alles op orde hebben gesteld, wat quasi onmogelijk lijkt na 8 jaren geen sociale, culturele, economische banden meer te hebben met hun land van herkomst.

Hierdoor dreigt het kind gedurende lange tijd haar recht op onderwijs te zullen verliezen en haar vertrouwde en stabiele en veilige omgeving dat het gewend is in België te verlaten.

Het kind dreigt bovendien gedurende lange tijd in erbarmelijke omstandigheden en armoede te zullen leven nu verzoekers na 8 jaren wanneer zij per impossibile zullen moeten terugkeren, gedurende lange tijd hun leven niet op orde zullen kunnen stellen en geen werk zullen vinden gelet op de hoge werkloosheidsgraad in hun land van herkomst.

Het is dan ook wel degelijk dat de belangen van het kind primordiaal zijn en dienen te primeren en een bijzondere plaats dient in te nemen bovenop de maatregelen die door de overheid worden genomen.

Zelfs de zeer jonge leeftijd staat eraan niet in de weg dat het kind zal worden weggerukt van haar stabiele en veilige omgeving en na een terugkeer haar een erbarmelijke armoede te wachten staat!

Bovendien heeft het kind van bij de geboorte alle inenting tegen mogelijke ziektes in België toegediend gekregen.

Bij een mogelijke terugkeer dreigt het inentingsprogramma van het kind voor de volgende leeftijds-categorieën verstoord te worden en loopt het kind gevaar verkeerde of dubbele inenting toegediend te krijgen hetzij zullen haar inenting in het land van herkomst ernstig verstoord worden zodat dit onomstotelijk een effect zal hebben op haar gezondheid.

Het kind heeft recht om zowel vanaf de geboorte als voor de komende jaren dezelfde inentingsprogramma van hetzelfde land, i.c. België te kunnen volgen. De gezondheid en ontwikkeling van het kind dient vooropgesteld worden en staat primordiaal bovenop de verwijderingsmaatregel van DVZ!

Met deze omstandigheden dient alvast en zeker rekening gehouden te worden en zeker met de lange, moeilijke en erbarmelijke wennings- en adaptatieperiode van verzoekers die hen te wachten zou staan bij een eventuele terugkeer!

De bestreden beslissing geeft geen enkel motief met betrekking tot dit argument van de aanvraag.

Het enige wat gesteld wordt is dat het tot het de beoordeling ten gronde zou betreffen, en dit wordt dan enkel in één lijn vermeld. Er is geen afdoende motivering waarom de belangen van het kind niet in overweging moeten genomen worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, gezien de in de aanvraag gegeven argumenten duidelijk betrekking hebben op een tijdelijke onderbreking van het verblijf van het kind in België.

Meer algemeen dient gesteld dat de belangen van het kind ook principieel af te wege zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden afgeleid. Hij heeft deze gegevens hierbij op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verzoekers' betoog, dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij hun argumentatie dat het na een langdurig verblijf in België moeilijk is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen niet aanvaardde om te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, feitelijke grondslag mist.

Verweerder heeft ook uitdrukkelijk uiteengezet waarom hij oordeelde dat het argument dat hun afwezigheid in het herkomstland voor administratieve problemen zou zorgen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij heeft hierbij verwezen naar de vaststelling dat verzoeker recent nog documenten via de Turkse autoriteiten kon verkrijgen.

Verzoekers houden ook onterecht voor dat verweerder niet toelichtte waarom hij de in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde redenering dat de onredelijke duur van de behandeling van hun verblijfsaanvraag een schending inhoudt van artikel 6 van het EVRM niet weerhield. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat voormelde verdragsbepaling in casu niet van toepassing is.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat er in de bestreden beslissing ook geen enkel motief is terug te vinden inzake hun prangende humanitaire situatie, het belang van het (schoolgaand) kind en de bepalingen het Kinderrechtenverdrag waarnaar zij verwezen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 juli 2019, moet de Raad vaststellen dat verzoekers deze gegevens in voormelde aanvraag niet hebben aangehaald om aan te tonen dat er een buitengewone omstandigheid bestond. Uit deze

aanvraag blijkt dat zij slechts naar deze elementen hebben verwezen ter onderbouwing van de gegrondheid ervan en verweerder heeft overwogen dat aangezien hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is niet kan worden ingegaan op de grond van de zaak.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde van de bevoegde minister nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers als buitengewone omstandigheden aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld en dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

In een eerste onderdeel van het middel zetten verzoekers uitvoerig uiteen dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar een standpunt dat hij reeds, ingevolge een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, innam omtrent hun betoog dat een lang verblijf en de tijdens dit verblijf opgebouwde duurzame banden toelaten het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen en merken zij op dat verweerder onterecht heeft aangegeven dat het beroep dat zij instelden tegen deze voorgaande beslissing reeds door de Raad zou zijn verworpen. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat hij in een eerdere beslissing reeds uiteenzette waarom hij de lange duur van hun verblijf in België niet wenst te beschouwen als een buitengewone omstandigheid of dat hij ten onrechte stelt dat de verplichting om een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure in casu niet disproportioneel is. Zij tonen hiermee evenmin aan dat de door verweerder herhaalde argumentatie om te duiden dat het feit dat zij lang in België verblijven en dat zij banden in het Rijk hebben niet toelaat het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vast te stellen en dat er geen sprake is van enig disproportioneel optreden, incorrect is. Hun grief dat verweerder verkeerdelijk stelde dat een beroepsprocedure reeds werd beëindigd, is niet gericht tegen een determinerend deel van de motivering van de bestreden beslissing en kan derhalve niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

In het tweede onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat zij hun langdurig verblijf in België als een buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen. Zoals reeds gesteld, heeft verweerder hiermee rekening gehouden en uiteengezet dat hij in de beslissing van 22 september 2017 reeds motiveerde dat door de lange duur van het verblijf en het bestaan van duurzame banden in te roepen weliswaar de wens om verder in België verblijven wordt verduidelijkt, maar hieruit geen onmogelijkheid of een enige moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen blijkt. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en de tijdens deze termijn opgebouwde banden niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers' uiteenzetting dat verweerder er zeer lang over deed om een beslissing te nemen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2011, dat tegen deze beslissing een beroep werd ingesteld en dat er voordien door verzoeker ook al een verzoek om internationale bescherming was ingediend waarvan de behandelingstermijn vijf maanden bedroeg, laat niet toe te concluderen dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat uit verzoekers' langdurig verblijf in het Rijk niet kan worden afgeleid dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Het feit dat verzoekers zelf menen dat *“een langdurig verblijf dat valt in het kader van de lopende procedures, wel op zich als buitengewone omstandigheid moet weerhouden worden”* wijzigt hieraan niets. Hun standpunt dat hun verblijf in het Rijk niet als irregulier kon worden omschreven omdat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, is daarnaast zonder meer incorrect. Het is niet omdat een vreemdeling in onwettig verblijf een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indient dat hij hierdoor plots niet meer onwettig of *“irregulier”* in het Rijk zou verblijven. Tevens moet worden benadrukt dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoekers zelf niet verantwoordelijk zouden zijn voor het feit dat zij langdurig in het Rijk verblijven – quod non – dit niets wijzigt aan de correctheid van verweerders standpunt dat dit langdurig verblijf in het Rijk op zich niet toelaat te oordelen dat een verblijfsmachtiging niet kan worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hun toelichting dat de behandeling van de procedures nog langer duurde dan verweerder aangaf, verandert evenmin iets.

Verzoekers gaan schijnbaar ook voorbij aan het gegeven dat verweerder het aangevoerde langdurig verblijf niet heeft afgewezen omdat het een onwettig verblijf betrof, doch wel omdat uit dit verblijf geen hinderpaal blijkt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure.

Door uiteen te zetten wat, gelet op de rechtspraak, wordt bedoeld met buitengewone omstandigheden tonen verzoekers verder niet aan dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip.

Verzoekers tonen met hun beschouwingen ook niet aan dat verweerders overweging dat de beslissing om hun aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen proportioneel is, gelet op het

feit dat moet worden vermeden dat een voordeel zou worden geput uit een onwettige situatie, incorrect is.

Wat betreft het in een derde onderdeel van het middel door verzoekers aangevoerde betoog dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf diverse elementen inzake hun integratie hebben aangevoerd, kan het volstaan op te merken dat verzoekers deze gegevens zelf hebben gecatalogeerd als elementen die dienstig waren ter onderbouwing van de gegrondheid van hun verblijfsaanvraag. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun argumentatie dat verweerder deze elementen had moeten betrekken bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van hun aanvraag. Zij blijven bovendien in gebreke om aan te tonen waarom hun beweerde goede integratie zou verhinderen dat zij een verblijfsaanvraag indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

Verzoekers zetten in een vierde onderdeel van het middel uiteen dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf ook wezen op het feit dat zij een schoolgaand kind hebben en op de bepalingen van de artikelen 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 23 van de Grondwet en van de artikelen 26 en 28 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Wederom moet echter worden vastgesteld dat verzoekers het feit dat zij een schoolgaand kind hebben en dat de situatie van dit kind moet worden beoordeeld in het kader van voormelde artikelen slechts hebben aangevoerd om te argumenteren waarom zij graag tot een verblijf in het Rijk zouden worden gemachtigd en niet om te duiden waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door deze gegevens niet te bespreken bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van hun verblijfsaanvraag.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*", zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet

3.2.3. Waar verzoekers lijken te willen aanvoeren dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de artikelen 2, 23, 24, 26 en 28 van het Kinderrechtenverdrag heeft geschonden, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoekers een belang hebben bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens hun kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat niet blijkt dat verzoekers' kind in hun land van herkomst niet naar school zou kunnen gaan omdat zij geen banden met dit land hebben. Aangezien verzoekers in Turkije werden geboren, er opgroeiden en het grootste deel van hun leven verbleven kan namelijk niet worden aangenomen dat zij geen banden meer hebben met dat land. Zelf indien bepaalde banden met hun land van herkomst opnieuw zouden moeten worden opgebouwd, dan kan hieruit niet worden gededuceerd dat zij hun kind in Turkije niet kunnen laten inschrijven in een school. Verzoekers die illegaal in het Rijk verblijven en dus niet kunnen voorzien in een inkomen uit legale arbeid kunnen ook niet worden gevolgd in hun betoog dat zij in hun land van herkomst waar zij wel legaal kunnen verblijven en werken en waar zij over een familiaal netwerk beschikken in een minder gunstige situatie zullen terechtkomen en in

armoede zullen dienen te leven. Er wordt ook geenszins aannemelijk gemaakt dat hun kind in Turkije niet de nodige inentingen zou kunnen krijgen. Daar het verzoek om internationale bescherming van verzoekers werd afgewezen kunnen zij ook niet voorhouden dat zij omwille van de veiligheidssituatie in hun land niet in Turkije kunnen verblijven. Hun kind is ook nog zeer jong en kan zich dus nog gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.

Er moet voorts ook in aanmerking worden genomen dat de bestreden beslissing verzoekers niet verhindert om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen om tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

De aangevoerde schending van de artikelen 2, 23, 24, 26 en 28 van het Kinderrechtenverdrag kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2.4. De bestreden beslissing maakt voorts geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekers, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in hun privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Uit dit verdragsartikel kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt ook niet dat verzoekers enkel in België een gezinsleven kunnen hebben. Hierbij moet worden herhaald dat verzoekers in Turkije zijn geboren en getogen en dat niet wordt aangetoond dat er echte belemmeringen zijn om verder in dat land, waar ook familieleden wonen, te leven. Verzoekers maken tevens geenszins aannemelijk dat enig aspect van hun privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. In deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Verzoekers geven aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch tonen hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, wat betreft de determinerende motieven, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK